

și AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR cu sediul în București, str. Matei Milo, nr. 13, sector 1, privind cererea de anulare a procesului verbal de control nr. 8102 din 12.04.2006 încheiat de Direcția Regională Vamală Oradea și a deciziei nr. 34 din 08.06.2006 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor. 2

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele :

Prin procesul verbal de control nr. 8102/12.04.2006, organele de control ale D.R.V. Oradea au constatat că reclamanta a importat, în perioada 2002-2004, din Suedia și Danemarca, un număr de 1.578 bucăți anvelope uzate pentru autoturisme, pentru care a beneficiat de tratament tarifar favorabil în baza declarației pe factură emisă de exportator (produse de origine UE – taxa vamală de 0%), dar ulterior vămuirii acestea au fost comercializate în aceeași stare în care au fost importate.

Considerând că reclamanta nu a respectat prevederile legale privind importul de articole uzate, organele de control au stabilit că datorează diferența de taxe vamale în sumă de ..... lei, comision vamal în sumă de ..... lei și TVA în sumă de ..... lei, iar pentru neplata la termen au calculat majorări de întârziere și dobânzi în sumă de ..... lei și penalități de întârziere în sumă de ..... lei.

Prin decizia nr. 34/08.06.2006, D.G.F.P. Bihor a respins contestația formulată de reclamantă împotriva procesului verbal de control nr. 8102 din 12.04.2006.

Instanța a constatat că actele administrative fiscale atacate sunt legale și temeinice, acțiunea reclamantei fiind nefondată, pentru considerentele ce se expun în continuare.

Potrivit dispozițiilor art. 68 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, aflat în vigoare în perioada controlată și la data controlului, unele categorii de mărfuri pot beneficia de un tratament tarifar favorabil, în funcție de felul mărfii sau de destinația lor specifică, potrivit reglementărilor vamale sau acordurilor și convențiilor internaționale la care România este parte.

Art. 71 din același Cod vamal prevede că, importatorii sau beneficiarii importului de mărfuri destinate unei anumite utilizări, în cazul în care, ulterior declarației vamale, schimbă utilizarea mărfii, sunt obligați să înștiințeze înainte autoritatea vamală care va aplica regimul tarifar vamal corespunzător noii utilizări.

În speță, prin actul de control nu s-a contestat încadrarea tarifară inițială înscrisă în declarațiile vamale de import și nici autenticitatea documentelor de origine – declarații pe factură – sau faptul că bunurile importate sunt originare din U.E.

Prin urmare, nepunându-se în discuție caracterul original U.E. al bunurilor și nici autenticitatea documentelor de origine, autoritatea vamală nu avea obligația de a recurge la procedura controlului a posteriori prevăzută la art. 32 din Protocolul 4 anexă la Acordul de asociere dintre România și Comunitățile Europene.

S-a reținut că, ceea ce a constatat organul de control și nu contestă reclamanta este că anvelopele uzate importate, ulterior vămuirii, au fost comercializate în starea în care au fost importate, nefiind folosite pentru recuperarea materiilor prime, pentru reșapare sau ca deșeuri.

Procedând astfel, reclamanta a încălcat prevederile art. 5 pct. 1 lit. h) din Protocolul nr. 4 referitor la definirea noțiunii de „produse originare”, care prevede: „sunt considerate ca obținute în întregime în Comunitate sau în România, „articolele uzate, colectate acolo, destinate numai recuperării materiilor prime, inclusiv anvelope uzate destinate reșapării sau folosite ca deșeuri””.

În acest caz, prin însăși dispozițiile Protocolului nr. 4 se stabilește că importul anvelopelor uzate este destinat unei anume utilizări (reșapare, folosire ca deșeuri), beneficiind de tratament tarifar favorabil numai în situația în care importatorul respectă destinația stabilită prin acordul internațional la care România este parte.

Având în vedere că anvelopele uzate importate nu au fost reșapate sau folosite ca deșeuri, fiind comercializate în starea în care au fost importate, organul de control în mod corect a constatat schimbarea utilizării mărfii față de utilizarea expres prevăzută de Protocolul sus-arătat, situație în care, potrivit art. 71 din Legea nr. 141/1997 se aplică regimul tarifar corespunzător noii utilizări.

În consecință, s-a reținut că, reclamanta datorează diferențele de taxe vamale, comision vamal și T.V.A. stabilite prin procesul verbal de control, datorând și accesoriile aferente întrucât nu și-a îndeplinit obligația de a înștiința autoritatea vamală despre noua utilizare a bunurilor importate în vederea aplicării de îndată a regimului tarifar corespunzător.

Prin încheierea de ședință din 12 iunie 2007 instanța a luat act de renunțarea reclamantei la cererea de suspendare a executării formulată prin acțiunea inițială.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, corespunzător timbrat a declarat recurs SC „SOLAR” SRL, solicitând casarea ei și admiterea contestației formulate, în sensul anulării actelor atacate.

Recursul nu este motivat în drept cu raportare la dispozițiile art.304 Cod procedură civilă.

Susține recurentul că, probabil dintr-o eroare, instanța de fond a respins contestația sa privind procesul verbal de control nr.812/2006 a Direcției Regionale Vamale Oradea și decizia nr.34 a D.G.F.P. Bihor, reținând că, ar fi comercializat anvelopele importate fără încunoștiințarea autorității vamale despre schimbarea destinației acestora.

Nu este vorba de o schimbare de destinație a bunurilor importate, deoarece din chiar momentul inițierii operațiunii de import, s-a indicat și s-a păstrat aceeași destinație a bunurilor, respectiv revânzare în situația în care se află. În susținerea acestei afirmații sunt invocate declarațiile vamale, însoțite de procesul verbal de constatare emis de R.A.R. pentru fiecare declarație vamală, potrivit căruia anvelopele pot fi comercializate

cu simpla mențiune de a fi montate pe axa spate a vehiculelor și cu camere de aer.

Sunt invocate dispozițiile art.17 paragraf 5 și art.32 paragraf 5 din Protocolul nr.4, potrivit cărora autoritățile vamale emitente i-au toate măsurile necesare pentru a verifica caracterul original al produselor exportate. Astfel, concluzia este aceea că, autoritățile vamale suedeze au cunoscut destinația declarată a mărfurilor exportate și au considerat că mărfurile sunt originare.

Se invocă și faptul că autoritățile vamale ale țării importatoare aveau posibilitatea returnării certificatului EUR 1, precum și a facturii mărfurilor în cazul în care ar fi considerat necesară efectuarea unei anchete cu privire la originea produselor, ceea ce în speță nu s-a făcut, neefectuându-se un control a posteriori la cererea autorității vamale române.

Mai susține că, instanța de fond ar avea o poziție contradictorie când în motivarea soluției arată că, prin actul de control nu se contestă încadrarea tarifară inițială sau faptul că bunurile sunt originare din U.E. pentru ca ulterior să rețină totuși că au fost încălcate prevederile art.5 pct.1 lit.h din Protocolul nr.4, referitor la definirea noțiunii de produse originare.

Se susține că și modalitatea de calcul a majorărilor, dobânzilor și penalităților este eronată, raportându-se la momentul importului, chiar în condițiile în care s-ar accepta ideea schimbării destinației utilizării mărfurilor, cu toate că în speță nu este vorba de așa ceva.

Scopul evident al operațiunii de import rezultă în mod clar, susține recurenta, și din copia licenței de import din care rezultă că anvelopele uzate urmau a fi revândute în România.

Intimații deși legal citați nu au formulat întâmpinare în cauză.

Examinând sentința atacată, prin prisma motivelor de recurs invocate, a actelor și lucrărilor de la dosar, precum și în temeiul dispozițiilor art.304/1 Cod procedură civilă, curtea de apel constată că este legală și temeinică, recursul fiind nefondat.

Este de necontestat faptul că, recurenta reclamantă a importat anvelope uzate, care așa cum rezultă atât din licența de import, cât și din declarațiile vamale cu care acestea au intrat în România, au fost importate cu scopul de a fi comercializate.

Potrivit art.2 pct.1 lit.a din Protocolul nr.4 privind definirea noțiunii de produse originare și metode de cooperare administrativă, prin produse originare se înțeleg acelea care sunt obținute în întregime în comunitate, în sensul art.5 din Protocol. Potrivit art.5 lit.h din Protocol, astfel de produse originare, în cazul anvelopelor uzate li se poate recunoaște calitatea de produs original din UE, doar celor destinate reșapării sau folosite ca deșeuri.

În atare situație, cum, așa cum se arăta, niciodată nu s-a contestat ideea de a comercializa anvelopele importate, în mod corect instanța de fond a reținut că acestora nu le este aplicabil Protocolul nr.4 și respectiv scutirile pe care certificatul EUR 1 le acordă. De altfel, recurenta nu a depus nici o dovadă la dosar că ar fi în posesia unor certificate EUR 1

pentru mărfurile importate, declarația vamală a exportatorului pe factură privind originea UE a mărfurilor vizând cu totul alte aspecte decât cele privind produsele originare din UE, așa cum sunt ele definite la art.5 din Protocol. Nu trebuie confundat aspectul potrivit căruia ele au fost fabricate în UE cu aspectul de produse originare din UE, în înțelesul art.5 lit.h din Protocol.

În lipsa unor certificate EUR 1, nepunându-se problema unui produs original, nu suntem nici în situația în care autoritatea vamală a țării importatoare să solicite țării exportatoare un control a posteriori, ci în situația în care constatându-se cu ocazia unui control efectuat de organele vamale că, tratamentul tarifar favorabil acordat recurentei reclamante a fost greșit, deoarece produsele nu se încadrau la art.5 lit.h al Protocolului nr.4.

Sușinerile din recurs vizând modalitatea de calcul a majorărilor de întârziere și a dobânzilor, ca fiind una eronată, nu vor putea fi analizate în această fază procesuală, câtă vreme prin acțiunea introductivă reclamanta recurentă nu a invocat acest aspect și instanța de fond nu s-a pronunțat asupra lui. Singurul motiv pentru care în contestație s-a solicitat desființarea actelor atacate, a fost acela potrivit căruia, conform declarației vamale a exportatorului, marfa importată ar fi fost un produs original UE.

În consecință, pe baza celor mai sus arătate, în temeiul prevederilor art.312 și 316 Cod procedură civilă, recursul va fi respins ca nefondat.

Cheltuieli de judecată nu au fost solicitate de către intimati.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

RESPINGE ca nefondat recursul declarat de SC „*[firma]*” SRL Oradea împotriva sentinței nr.312 din 4 septembrie 2007, pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

I R E V O C A B I L Ă.

Pronunțată în ședința publică, azi 14 februarie 2008.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, GREFIER,

- Red. dec. – *[nume]*
- jud. fond. – *[nume]*
- dact. D.F. – 2 ex.
- 28.02.2008

*Pt. conferință
grefier sef sedință*

